

udtales, og navnlig, at Titelfiguren udtrykker en Læresætning; hvis det ærede Medlem skulde lade sig forlede af, hvad den nævnte Titelfigur siger, vil det gaa ham ilde, lige saa galt, som det gaar Titelfiguren i Stykket.

Indenrigsministeren (Kragh): Det er særdeles beklageligt, at der vedvarende er saa absolut Uoverensstemmelse mellem Opfattelserne indenfor de forskellige Partier og mellem Rigsdagens Ting af, hvorledes man gennem Lovgivningen bedst skal virke til Fremme af Ædrueligheden; thi der er ikke nogen Tvivl om, at alle de forskellige Meninger, som her har fundet veltalende Ordførere, samles i en fælles Bestræbelse for Fremme af Ædrueligheden i vort Folk. Det tjener ikke nogen som helst Interesse at give sig til at undersøge, hvad Aarsagen er til, at det er gaaet det her foreliggende Lovforslag saa daarligt gennem Tiderne, hvor det har været til Behandling i den høje Rigsdag; det synes, som om det har været i stærkere Grad egnet til at skærpe Modsætningen i Opfattelse fra de forskellige Sider end til at høje Opfattelserne imod hinanden, for at det fælles Maal, som det skulde medvirke til at naa, og som man fra alle Sider stræber frem imod virkelig ogsaa kunde naaes. Jeg har ved Sagens Behandling i det andet høje Ting, og ogsaa da jeg udtalte mig om Sagen i det høje Folketing ved første Behandling, indtaget den Stilling til det at søge det fremmet, selv om det blev i forskellig Form i de to Ting, for sluttelig at søge naaet en Forhandling i et Fællesudvalg som et sidste Forsøg paa, om man kunde tilvejebringe Enighed, saaledes at der af Bestræbelserne kunde fremgaa en Lovgivning, som kunde virke yderligere øgende for Ædrueligheden og fremmende for Ædruelighedsarbejdet i vort Folk. Det er ogsaa her i Dag mit Standpunkt, at dette er den eneste Mulighed, som vi nu har tilbage at prøve.

Jeg finder da ikke nogen som helst Anledning til at give mig til i Enkeltheder at gennemgaa de stillede Ændringsforslag. Jeg synes ogsaa, at adskilligt tyder paa, at den Interesse, der knytter sig til disse Forslag fra det høje Tings Side, er særdeles minimal, formentlig som Udtryk for, at man skønner, at den Form, Lovforslaget eventuelt maatte faa gennem dette høje Tings Behandling, ikke kan blive den endelige Form under Hensyn til den Opfattelse, som et betydeligt Flertal i det andet høje Ting nærer. Jeg skal derfor, som sagt, ikke give mig til i Enkeltheder at gennemgaa Æn-

dringsforslagene eller redegøre for min Stilling til dem. For flere af de her foreliggende Forslags Vedkommende har jeg udtalt min Opfattelse ved Behandlingen i Landstinget, givet dem Tilslutning eller taget Afstand fra dem, idet jeg dog med det samme overfor adskillige af Forslagene har udtrykt, at naar jeg sluttede mig til dem, var det for at bidrage til Sagens Fremme gennem Rigsdagens Ting med Fællesudvalget som det Sted, hvor Slaget sluttelig skulde slaas; og jeg tror, at hvis den Indsats, jeg under Forhandlingerne dér mulig kan gøre, skal faa Betydning, vil det være af Værdi ikke blot for mig, men ogsaa for ærede Medlemmer, hvis Opfattelse brydes saa stærkt imod hinanden, om den, der i denne Strid skal optræde som Mægler, er i nogen Maade saaledes stillet, at han har bevaret en vis Bevægelsesfrihed.

Jeg vil da indskrænke mig til at sige, at i den Form, hvori Lovforslaget ved tredje Behandling maatte blive vedtaget her i Tinget, vil det af mig paa ny blive forelagt i det høje Landsting, og hvis da en Forhandling i et Fællesudvalg etableres, og den ikke fører til noget Resultat, ser jeg ikke, at der knytter sig nogen Interesse til at fortsætte den Tovtrækning indenfor Partierne og mellem Tingene, som nu har været etableret gennem Aar. Man maa da søge at tilvejebringe et Forslag, som i sin Udformning aabner større Mulighed end det foreliggende for at virke saaledes samlende, at en Lovgivning kan fremgaa deraf. Hvis Forhandlingen altsaa paa Grundlag af de forskellige Opfattelser, som er kommet til Orde fra begge Tings Side, i Fællesudvalget til syvende og sidst intet Resultat fører til, tvivler jeg paa, at det vil have nogen som helst Betydning at fortsætte ad den Bane, man nu er kommet ind paa, saa maa man kun haabe, det vil lykkes gennem det fortsatte Ædruelighedsarbejde ude i Befolkningen paa den Basis, som den for Øjeblikket gældende Lovgivning giver, at øge Ædrueligheden i vort Folk og derigennem virke til Fremme af den forbedrede Samfundstilstand, som vi alle tilstræber.

Jeg skal i øvrigt i Anledning af, at det i Betænkningen hedder, at man fra Indenrigsministeriet vil fremlægge Forslag for Udvalgets Medlemmer mellem anden og tredje Behandling om, hvorledes man bør stille sig til Beværtningslokaler og Lokaler til Gæstgiverier, ligesom ogsaa, hvorledes man bør udforme Bestemmelserne gældende for Tilladelse til at drive Beværtning med stærke Drikke i Jernbaner og paa Skibe, som er i Fart, kun sige, at man bestræber